

би да ги вземе другъ нѣкой. Петъръ като наближилъ моста казалъ: „А бе азъ толкова пжти съмъ минавалъ този мостъ съ отворени очи, чакай сега пъкъ да се опитамъ дали можъ го минъ жумишкомъ.“ Затворилъ си очитѣ и приминялъ моста. Стоянь чулъ тѣзи думи на брата си и, като го видѣлъ, че минялъ моста съ затворени очи, вземалъ си паритѣ и си отишълъ.

Но този животъ дотегналъ и на Петра. „Защо братъ ми да има такова богатство, такива почести, казалъ си той; азъ ще отида да намѣръж дѣда Господя и ще го питамъ какво да направя, за да станя като брата си богатъ.“

Тръгналъ на пжтъ. Като вървѣлъ нѣколко дена, достигналъ до една голѣма гора. Въ гората той видѣлъ единъ изнемоюща състерецъ, който дѣлалъ дървета.

Отбилъ се при него и казалъ:

— Добъръ день, старче.

— Далъ Богъ добро, юначе. Къде тый?

— Не ме питай, старче, много съмъ наскърбенъ.....

Отивамъ да търся дѣда Господя.

— Че защо ти трѣбва дѣдо Господъ?

— Едно врѣме имахъ всичко и хората ме обичахъ, а сега съмъ много сиромасъ никой не ме поглежда; на каквото и да се заложи, все губи. Намислихъ да намѣръж дѣда Господя и да го попитамъ, защо на нѣкои хора дава съвсѣмъ много, като на брата ми, а други—като мене, да мрътъ отъ гладъ

— Поседни, поседни при мене, синко! Почини си малко; виждамъ, че идешъ отъ далеко. Ето, че се мръква. Довечера ще ноцуваме заедно и азъ ще ти кажа, гдѣ ще намѣришь Бога.

Вечерята тѣ отишле въ селото, което било задъ гората. Стареца почукалъ на една врата и влѣзли въ една бѣдна кжшица. Стопанитѣ на тази кжшица ги посрѣщнали радостно, като ги поканили да влѣзатъ вътрѣ въ стаята. На огнището свѣтели нѣколко глѣвни, около което биле насѣдали окжсанитѣ дѣвчица на сто-